

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Rebo les vostres cartes, on m'expliqueu tantes "coses meravelloses"; també em parleu dels romiatges, als quals m'uneixo cada dia; i, en llegir els detalls concrets, us acompanyo a visitar la Mare de Déu i Mare nostra.

Amb alegria i gratitud immensa a Déu i a la Mare de Déu, s'ha celebrat als cinc continents, per primera vegada, la commemoració litúrgica del beat Álvaro del Portillo. I d'aquí a poques setmanes ens aplegarem amb moltíssimes persones arreu del món per a la festa de sant Josepmaria. Han transcorregut quaranta anys des d'aquell 26 de juny de 1975, quan el nostre fundador va ser cridat per Déu a gaudir de la seva glòria. Quants béns ens han arribat, d'aleshores ençà! A més, s'han complert les seves paraules: *des del cel us ajudaré més*.

Entre els béns assolits desitjo aturar-me en una realitat sorgida des del principi a l'Opus Dei i que, ara, recau sobre l'ànima de cadascuna i de cadascun: transmetre l'ambient de llar d'aquesta *petita família*, molt nombrosa en el si de l'Església. Preguar més en l'any marià per la institució familiar ens convida a considerar-ne alguns dels trets propis, que llueixen com a reflex de l'ambient de la Santa Casa de Jesús, Maria i Josep, ja que *a aquesta família pertanyem*, com afirmava el nostre estimadíssim Pare, en pensar en els Centres de l'Obra i en totes les llars cristians.

El Senyor ens ha escollit perquè portem l'amor de Déu, el goig de servir, i perquè posem especial interès a trobar-lo entre les parets de la llar de cadascú o del lloc de treball; allí haurien de sortir dels nostres cors moltes accions de gràcies, jornada rere jornada. La necessitat de tenir cura dels detalls materials, ambientals, de la casa, per amor a Déu i als altres, componen un autèntic diàleg contemplatiu. En afinar en aquests detalls edifiquem l'Església, l'Opus Dei i la pròpia llar.

El caminar terrenal de sant Josepmaria és ple del seu ensenyament amorós de què ens cal de difondre constantment l'aire sant de la casa de Natzaret. Situem-

nos en els diversos moments de la resposta del nostre Pare. Déu va voler que aprenguéssim aquestes primeres lliçons de vida cristiana, de preocupació per servir amb alegria els altres, en la convivència amb els pares i germans. Van ser els Avis [*n.b. pares de sant Josepmaria, Dolores Albás i José Escrivá*] els primers que li van ensenyar la manera cristiana de captar-se, base molt important perquè es desenvolupi harmònicament i sense estridències la personalitat humana i cristiana dels infants, adolescents i joves.

En inspirar-li Déu l'Opus Dei, el nostre Pare atenia tot. Després, en la primera residència de Ferraz, amb l'ajuda d'uns pocs fills seus en aquells primers lustres, va treballar per crear un clima de llar alegre enmig de la manca més absoluta de mitjans; i somiava en la universalitat de l'Obra, amb el mateix to familiar que hem d'assentar a tots els llocs.

Més tard, durant la construcció de la seu central de l'Opus Dei, amb l'empenta del beat Álvaro, afirmava que aquests murs semblen de pedra i són d'amor; perquè tan abundant va ser l'oració, el sacrifici, el treball, l'interès per acabar bé els edificis, pensant també en les persones que haurien de venir els anys futurs. L'exemple i la paraula en aquest tema van ser la millor escola per a tothom, i de manera especial per a les dones de l'Obra que s'ocuparien amb el temps de l'Administració dels Centres.

El nostre Pare al·ludia a la gran importància social de les tasques domèstiques, com a factor de notable transcendència per a la tasca apostòlica de l'Opus Dei. *Se n'anirien en orris tots els apostolats, si les filles meves no portessin l'Administració d'aquesta manera científica, amb aquest sentit sobrenatural, amb aquesta alegria, amb aquest afany d'artistes, que saben que serveixen Déu, i que Déu les mira encantat, enamorat d'elles*¹. També encaminem la nostra gratitud a l'Àvia i a la Tia Carmen [*n.b. germana de sant Josepmaria*], ja que la seva col·laboració va ser decisiva a l'hora d'ajudar les primeres dones de l'Opus Dei. D'allí, com d'una espurna que ho encén tot, aquesta manera de fer es va encomanar a milers i milers de llars als cinc continents.

Goso afirmar que, en una bona part, la trista crisi que pateix ara la societat té les seves arrels en el descuit de la llar. Si el pare, la mare, els fills, s'ocupessin amb més atenció de la casa, responsabilitzant-se amb alegria dels diversos quefers, s'incrementaria la qualitat humana; es propagaria la caritat sincera que Crist ha vingut a portar-nos, i s'evitarien moltes causes de conflictes.

En aquesta col·laboració, ningú no ha de considerar-se dispensat: a tots incumbeix aquest afany. Els pares de família, encara que tinguin moltes ocupacions professionals, s'han de responsabilitzar també d'aquest aspecte, que tant sosté els seus. *Que no oblidin* —va escriure sant Josepmaria— *que el secret de la felicitat conjugal s'esdevé en les coses quotidianes, no en somnis. Rau a trobar*

¹ Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 25-V-1974.

l'alegria amagada que dóna l'arribada a la llar; en el tracte tendre amb els fills; en el treball de cada dia, en el qual col·labora la família sencera; en el bon humor davant les dificultats, que cal afrontar amb esportivitat; en l'aprofitament també de tots els avenços que ens proporciona la civilització, per fer la casa agradable, la vida més planera, la formació més eficaç ².

Els fills i les filles, quan van creixent en edat, cal que també es prenguin seriosament el servei a la casa. D'aquesta manera, **aprenen a fer-se càrrec de la família, maduren en el repartiment dels sacrificis, creixen en el reconeixement dels seus dons** ³. D'altra banda, **la fraternitat en la família brilla de manera especial sobretot quan veiem la cura, la paciència, l'afecte amb què s'envolta el germanet o germaneta més feble, malalt o discapacitat. Els germans i germanes que fan això són molts, moltíssims arreu del món, i potser no apreciem suficientment la seva generositat** ⁴.

No puc ometre que dono gràcies a Déu per la cura que les meves filles i els meus fills posen en els malalts. De cada un depèn saber transformar en oració els detalls materials, que ja no són només materials. Ésser amb Jesús, veure Jesús en les persones, en aquells que pateixen, ha d'esdevenir "allò natural", amb continuïtat, amb un fort enllaç —com deia el nostre Pare— entre el sobrenatural i el natural, en unitat de vida.

No defallim en el desig diari de veure a cada centre, a cada llar, una prolongació de la casa de Natzaret, suport i sosteniment de milers i de milions d'ànimes; fins i tot quan estiguem cansats. Potser pot assaltar-nos equivocadament la idea: sempre el mateix, Senyor... I no es tracta del mateix. És allò de sempre, però amb més amor.

Confiam al Senyor: Jesús, sense tu no podem ni volem esmerçar els nostres dies; res més lluny de nosaltres que desentonar dels teus trenta anys a Natzaret; tampoc dels treballs del nostre Pare portant l'administració de la primera residència; ens ha d'urgir l'afany d'atribuir categoria sobrenatural i humana a aquesta dedicació, a cadascuna de les tasques que la componen.

El bé que podem transmetre a les persones, fins i tot amb allò que aparentment sembla indiferent, és molt gran. Primer, perquè hora rere hora el Senyor es troba molt proper: va amb nosaltres i nosaltres hem d'anar amb Ell. I a més no oblidem que la perfecció amb que desenvolupem les competències d'aquests serveis quotidians influeixen en l'Església i en l'Obra, ara i en el futur, per la Comunió dels sants.

Traslladem-nos amb goig i amb freqüència a Natzaret, al lloc on van residir Jesús, Maria i Josep. Entre aquestes parets, en les amistats amb la gent d'aquell

² Sant Josepmaria, *Converses*, n. 91.

³ Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 11-II-2015.

⁴ Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 18-II-2015.

llogaret, en les converses, un llaç fortíssim unia el cel i la terra; això mateix hem de crear on vivim o treballem. Tot ha d'impulsar-nos a un diàleg intens amb el Senyor, i a col·laborar —amb cada tasca— a que les altres persones avancin amb goig i pau per les sendes de l'existència ordinària.

No són pocs els homes i dones que en contemplar el treball de l'Administració, o la pau que regna habitualment en les llars dels fidels de l'Obra, pensen, i així ho diuen: aquí hi és Déu. Res més real. Mantinguem sempre desperta la consciència que Déu compta amb la nostra responsabilitat renovada, també en els moments en què estem una mica secs o fins i tot esgotats. Repetim llavors: Senyor, t'ofereixo aquest cansament, perquè vull recolzar-me més en tu i servir millor els altres.

Jesús, Maria i Josep sabien aprofitar les seves diverses ocupacions, fins les més petites, amb un amor que aportava sabor de llar amable, alegre, a aquelles pobres habitacions on residien; pobres, però riques per la intensitat de contingut sobrenatural i humà dels tres. Així hem de procedir nosaltres, amb sentit de responsabilitat, i les vint-i-quatre hores del dia, ben desgranades en la presència de Déu, aproparan la terra al cel i portaran el cel a la terra.

No m'aturo a recordar-vos les altres festes del mes de juny: el Corpus, el Sagrat Cor de Jesús, l'Immaculat Cor de Maria... Aneu preparant-les ben units a sant Josepmaria. Continuem pregant pel Papa i els seus col·laboradors; la propera solemnitat de sant Pere i sant Pau ens ofereix un bon moment per intensificar aquesta pregària. I camineu ben units a les meves intencions; jo —amb l'ajuda de Déu— marxo a la vostra vora.

Amb gran goig al·ludeixo ara als dies de la passada ordenació sacerdotal: van ser jornades d'intensa unitat, i tots els participants manifestaven unànimement, amb altres paraules: *quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum!*⁵, és a dir, que fantàstic que és fer família!

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 juny 2015

⁵ *Sal 132* [133] 1.